

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU	
Primiteno neposredno - preko pošte (poštom - preporučeno)	
god. u	4
Prilogi: 1	
Podnesak stigao poštom otvoren - s ostacima: otvoren	
Predan na poštu preporučeno dana 15-4-19	
Plaćena pristoba	kuna u državi u bijelim - 11
plaćeno	kuna - podnesak primiti bez pristobe
Primitena vrijednost (novac, državni biljezi, sl.)	
26527 687 9/11	

Broj: Rev 11/2019-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE RJEŠENJE

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan predsjednice vijeća, Branka Medančića člana vijeća i suca izvjestitelja, Aleksandra Peruzovića člana vijeća, Viktorije Lovrić članice vijeća i Slavka Pavkovića člana vijeća, u predstečajnom postupku predlagatelja ujedno i dužnika Gradnja d.o.o. iz Osijeka, Ribarska kbr. 1 (OIB: 77971360833), zastupanog po punomoćniku Mići Ljubenuku, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Ljubenko & partneri d.o.o. iz Zagreba, odlučujući o reviziji predlagatelja ujedno i dužnika protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-5594/2018-2 od 2. listopada 2018. kojim je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Osijeku posl. br. St-1703/2017-131 od 13. srpnja 2018., u sjednici održanoj 8. siječnja 2019.,

riješio je:

Revizija predlagatelja ujedno i dužnika odbacuje se kao nedopuštena.

Obrazloženje

Drugostupanjskim rješenjem odbijena je kao neosnovana žalba predlagatelja ujedno i dužnika i potvrđeno prvostupanjsko rješenje kojim je obustavljen predstečajni postupak nad dužnikom.

Protiv drugostupanjskog rješenja predlagatelj ujedno i dužnik (dalje: predlagatelj) je podnio reviziju na temelju odredbe članka 382. st. 2. toč. 2. Zakona o parničnom postupku - jer (da) odluka u sporu ovisi o rješenju pravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni. Predlaže ukinuti oba nižestupanjska rješenja i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Na reviziju nije odgovoreno.

Revizija nije dopuštena.

U ovome postupku pitanje dopuštenosti podnesene revizije valja razriješiti u smislu odredbe čl. 19. st. 8. Stečajnog zakona ("Narodne novine", broj 71/15 i 104/17 - dalje: SZ-a), koja se ovdje primjenjuje na temelju odredbe čl. 446. SZ-a, a prema kojoj se u stečajnom postupku „revizija može izjaviti samo ako odluka drugostupanjskoga suda ovisi o rješenju nekoga materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguravanje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana“.

Prema odredbama čl. 382. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 - 148/11 pročišćeni tekst, 25/13, 28/13 - dalje: ZPP-a), na koje upućuje navedena odredba čl. 19. st. 8. SZ-a, a koje se na temelju odredaba čl. 53. st. 1. i 4. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine", broj 57/11) i odredbe čl. 102. st. 1. Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine", broj 25/13) primjenjuju na ovaj spor, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostupanjske odluke (dalje: izvanrednu reviziju) ako odluka u sporu ovisi o rješenju nekoga materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njenoj primjeni, primjerice:

1) ako o tom pitanju revizijski sud još uvijek nije zauzeo shvaćanje odlučujući u pojedinim predmetima na odjelnj sjednici, a riječ je o pitanju o kojemu postoji različita praksa drugostupanjskih sudova,

2) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje, ali je odluka drugostupanjskoga suda utemeljena na shvaćanju koje nije podudarno s tim shvaćanjem,

3) ako je o tom pitanju revizijski sud već zauzeo shvaćanje i presuda se drugostupanjskoga suda temelji na tom shvaćanju, ali bi - osobito uvažavajući razloge iznesene tijekom prethodnoga prvostupanjskoga i žalbenoga postupka, zbog promjene u pravnom sustavu uvjetovane novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima te odlukom Ustavnoga suda Republike Hrvatske, Europskoga suda za ljudska prava ili Europskog suda - trebalo preispitati sudsku praksu.

U izvanrednoj reviziji stranka treba (prema odredbi čl. 382. st. 3. ZPP-a) određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose te izložiti razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njenoj primjeni.

Ovdje nije sporno:

- da je rješenjem prvostupanjskog suda posl. br. 6 St-1703/17-6 od 22. prosinca 2017, a koje je pravomoćnim postalo 14. ožujka 2018., otvoren predstečajni postupak nad dužnikom Gradnja d.o.o. i imenovan povjerenik za taj postupak,

- da je podneskom od 12. srpnja 2018. povjerenik za predstečajni postupak obavijestio prvostupanjski sud da dužnik nije u cijelosti isplatio plaću svojim radnicima za travanj 2018. i da je s te osnove ostao dužan "više od 30 dana" isplatiti ukupno 746.792,23 kn (326.187,93 kn neto plaće i 420.604,30 kn prioritenih tražbina: doprinosa i poreza).

Drugostupanjski sud je osporenim rješenjem, a na temelju takvih utvrđenja - i potvrđivanjem prvostupanjskog rješenja, obustavio predstečajni postupak uz shvaćanje da tu obustavu opravdava odredba čl. 64. st. 1. toč. 3. SZ-a, prema kojoj: "sud će rješenjem obustaviti otvoreni predstečajni postupak: ...ako dužnik u tijeku predstečajnoga postupka više od 30 dana kasni s isplatom plaće koja radniku pripada prema ugovoru o radu, pravilniku o radu, kolektivnom ugovoru ili posebnom propisu odnosno prema drugom aktu kojim se uređuju obveze poslodavca prema radniku dospelim nakon otvaranja predstečajnoga postupka ili ako u tom roku ne uplati doprinose i poreze prema plaći, računajući od dana kada je radniku bio dužan isplatiti plaću".

Predlagatelj je protiv osporenog rješenja temeljenog na takvome shvaćanju reviziju podnio pozivom na odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a i u njoj postavio pitanje:

"Da li odredba članka 64. stavak 1. točka 3. Stečajnog zakona, iako samo navodi „isplatu plaće“ obuhvaća i naknade plaće - npr. za godišnji odmor, za plaćeni dopust, za slobodne dane, troškove prijevoza radnika?",

te istakao da je riječ o pitanju važnom za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni obzirom da o odgovoru na njega postoji neujednačena sudska praksa.

Time što je tako odredio razloge revizije te konstatirao da je podnosi prema odredbama čl. 382. st. 2. ZPP-a i zbog navedenog pitanja, revident nije i postupio prema tim odredbama.

Podnesenu reviziju valja sagledati u svijetlu shvaćanja da odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a predviđaju (kumulativno potrebno za njezinu dopuštenost):

- postojanje u reviziji određeno formuliranog pravnog pitanja zbog kojeg se revizija podnosi, odgovor na koje bi bio važan (ovdje odlučno) za odluku o konkretnom sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni,

- naznaku u reviziji različite ili nesigurne sudske prakse iz konkretiziranih odluka revizijskog suda ili drugostupanjskih sudova, odnosno postojanje u osporenoj odluci pravnog shvaćanja koje nije podudarno s pravnim shvaćanjem drugog suda ili sudskom praksom te novim zakonodavstvom ili međunarodnim sporazumima te odlukom Ustavnoga suda Republike Hrvatske, Europskoga suda za ljudska prava ili Europskog suda.

Tek bi u situaciji postojanja tih pretpostavki revizijski sud mogao ujednačavati primjenu zakona i preispitati sudsku praksu („zbog jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njihovoj primjeni“) - te time ispuniti svrhu izvanredne revizije: to sve jer i iz sadržaja odredaba čl. 382. st. 2. ZPP-a jasno proizlazi da se izvanredna revizija ne može s uspjehom podnijeti samo osnovom tvrdnje da postoji pravno pitanje te jasno izraženo pravno shvaćanje drugog suda o tome pitanju.

Takav se pristup, uz takvo shvaćanje, zahtjeva za dopuštenost izvanredne revizije zbog njezine specifičnosti - u kojoj se razlikuje od redovne revizije, a koja specifičnost traži

veću aktivnost (angažiranost) revidenta u sastavljanju revizije: revident mora dati razloge za podnošenje i dopuštenost upravo izvanredne revizije - i to u svezi onih odredaba ZPP-a na kojima je temelji, odnosno on mora uvjeriti sud (upravo određeno formuliranim pitanjem te, ovdje odlučno, određenim razlozima važnosti pitanja) u potrebu da sudi o njegovoj izvanrednoj reviziji - i da se angažira (ovdje, zbog konkretnih razloga revizije) u ujednačavanju sudske prakse.

Pritom valja prihvatiti da revizijski sud nije ovlašten sam nalaziti donesene sudske odluke koje bi odgovarale shvaćanju revidenta ili kreirati sadržaj izvanredne revizije u navedenom smislu te spomenutog pitanja i spomenute razloge ili razloge zbog kojih bi „trebalo ujednačavati primjenu prava“, kao što nije ovlašten ni ispitivati (tražiti) kriju li se to pitanje i ti razlozi moguće u podacima u spisu ili u praksi sudova i očekivanoj praksi - budući da bi se takvim ekstenzivnim pristupom tumačenju obveze postupanja po izvanrednoj reviziji izgubila svaka granica između nje i redovne revizije podnesene samo zbog pogrešne primjene procesnog ili materijalnog prava, dok bi se sam doveo u situaciju da određuje razloge koji moguće i ne bi odgovarali shvaćanju ili težnji revidenta - i da pogoduje jednoj stranki.

Od toga polazeći, iako se pitanju postavljenom po revidentu može dati značaj pravnog pitanja, ovdje je odlučnim za dopuštenost podnesene revizije za prihvatiti da ona u svezi tog pitanja ne sadrži i navedene (određene) druge razloge iz smisla odredaba čl. 382. st. 2. i 3. ZPP-a: da je to pitanje važno i za odluku u ovome konkretnom predmetu, odnosno, a s time u svezi, da je osporeno rješenje zaista temeljeno na shvaćanju koje je u suprotnosti sa shvaćanjem koje se tim pitanjem sugerira prihvatiti - i onim iz odluke na koju se revident poziva, uspoređujući je sa osporenim rješenjem.

Naime, kako je osporeno rješenje temeljeno i na činjeničnom utvrđenju (istinitost i ispravnost kojeg revident revizijom i u njoj postavljenim pitanjem ne dovodi u sumnju, a koje se uostalom u revizijskom stupnju ne može niti pobijati niti preispitivati: u smislu odredaba čl. 385. ZPP-a ali i prirode izvanredne revizije):

- da dužnik nije u cijelosti isplatio plaću svojim radnicima za travanj 2018. i da je s te osnove ostao dužan "više od 30 dana" isplatiti ukupno 746.792,23 kn (326.187,93 kn neto plaće i 420.604,30 kn prioriternih tražbina: doprinosa i poreza)",

pitanje koje je revident u reviziji postavio - ali sadržajem kojeg ne osporava da "više od 30 dana" svojim radnicima nije isplatio plaću, već sugerira prihvatiti da u iznosu te prikazane kao neisplaćene plaće nije uključena samo plaća već i "naknada plaće - npr. za godišnji odmor, za plaćeni dopust, za slobodne dane, troškove prijevoza radnika", sa odgovorom kojeg na njega očekuje, u okolnostima konkretnog slučaja u ničemu ne može utjecati na odluku o predmetu spora i revidentu poboljšati poziciju u postupku: za odluku o obustavi predstečajnog postupka dovoljno je i da dužnik "više od 30 dana" nije isplatio bar dio plaće - jer odredba čl. 64. st. 1. toč. 3. SZ-a ne vezuje učinak obustave predstečajnog postupka uz činjenicu visine radnicima neisplaćene plaće i je li dužnik uz ovu ostao radnicima dužan po još nekoj osnovi.

Ništa manje bitno, ovdje je za primijetiti da revident kada obrazlaže razloge važnosti postavljenog pitanja polazi od odluke koju uspoređuje s osporenim rješenjem - i sugerira prihvatiti da je ta odluka temeljena na pravnom shvaćanju različitom od shvaćanja na kojemu

je temeljeno to rješenje, a to nije točno: ta se odluka u stvari čak i temelji na činjenici neisplate plaće "više od 30 dana" - ali ne u razdoblju iz smisla navedene odredbe čl. 64. st. 1. toč. 3. SZ-a, koja svoju primjenu nalazi samo "ako dužnik u tijeku predstečajnoga postupka..." (dakle: ne i prije) kasni s isplatom plaće, već u razdoblju koje je prethodilo otvaranju predstečajnog postupka.

Valja kod toga poći i od odredbe čl. 65. st. 1. SZ-a prema kojoj pravne posljedice otvaranja predstečajnog postupka nastupaju u trenutku kad je rješenje o otvaranju predstečajnog postupka objavljeno na mrežnoj stranici e-Oglasna ploča sudova.

Revizija revidenta time, dakle - prema svemu prethodno navedenom, ne sadrži razloge zašto bi trebalo odgovoriti na u njoj postavljeno pitanje - a da bi to za odluku o predmetu spora bilo bitno, kada je osporeno rješenje temeljeno na istaknutoj pravnoj osnovi njegova donošenja, a odluka na koju se revident poziva ne temelji se na shvaćanju koje je u suprotnosti s shvaćanjem na kojemu se temelji osporeno rješenje: činjenična i pravna osnova te odluke različita je od osnove iz ovdje osporenog rješenja - i ta se odluka sa ovim ne može uspoređivati.

Konačno, kako se niti jedna revizija ne može s uspjehom temeljiti na "novotama", novim činjenicama koje nisu istaknute u prethodnom postupku i žalbi (osim ako se ne odnose na određene postupovne povrede, a što ovdje nije slučaj) - obzirom da revident ono što sugerira prihvatiti pitanjem iz revizije nije određeno iznio u žalbi (u kojoj je samo uopćeno isticao da podaci u osporenom rješenju nisu točni, da tražbine nisu nesporno utvrđene i njihovo stanje ne odgovara stvarnom...), to sugerirano sa uspjehom ne može iznijeti niti u reviziji (u njoj postavljenom pitanju) - a budući da je to svejedno učinio, toj je okolnosti opravdano dati značaj samo još jednog razloga nedopuštenosti te revizije.

Imajući sve to na umu i polazeći od smisla odredbe čl. 392.a st. 2. ZPP-a, prema kojoj: "U povodu revizije iz članka 382. stavka 2. ovoga Zakona revizijski sud ispituje pobijanu presudu samo u dijelu u kojem se pobija revizijom i samo zbog pitanja koje je važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni zbog kojega je podnesena i koje je u njoj određeno naznačeno kao takvo uz pozivanje na propise i druge izvore prava koji se na to pitanje odnose.", ovdje je za zaključiti:

- da pitanje postavljeno po revidentu u reviziji nije važno za odluku o konkretnom predmetu: obzirom na to kako je formulirano (kojom je formulacijom revident ograničio svoju reviziju i revizijski sud u ovlastima ispitivanja osporenog rješenja: zbog mogućnosti njegovog preispitivanja samo u granicama razloga iz odredbe čl. 392.a st. 2. ZPP-a) i situaciju u ovom predmetu, revizijski sud nema razloga ujednačavati primjenu prava te preispitati sudsku praksu i ispuniti navedenu svrhu tzv. izvanredne revizije,

- da ta revizija nije sastavljena u smislu odredbe čl. 382. st. 3. ZPP-a i ne ispunjava pretpostavke za njezinu dopuštenost.

Stoga je (obzirom da je izvanredna revizija dopuštena, uz ostalo, samo "ako odluka u sporu ovisi o rješenju nekoga materijalnopravnog ili postupovnog pitanja..." iz revizije, a što ovdje nije slučaj, sve u svezi s odredbom čl. 392.b st. 3. ZPP-a, prema kojoj: "Vijeće iz stavka 1. ovoga članka će reviziju iz članka 382. stavka 2. ovoga Zakona odbaciti i ako

ocijeni da pravno pitanje zbog kojega je ona izjavljena nije važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.") podnesenu reviziju valjalo odbaciti odlukom iz izreke ovoga rješenja.

Zagreb, 8. siječnja 2019.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan, v.r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA

Ovlašteni službenik:

Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

Mirko Paša

